

diferențiere dialectală. După ce constată că dialectologia poate fi structurală în măsura în care studiază: 1. sistemele lingvistice din dialecte ca structuri lingvistice, 2. structura stilistică și socială a diferențierii în interiorul anumitor graiuri locale și 3. structura diferențierii lingvistice teritoriale, autorul se oprește pe larg asupra acestui din urmă aspect. El arată că condiția de bază pentru studierea structurii diferențierii pe un teritoriu (*nejzaj*) dat o constituie cunoașterea izoglozelor lui, în număr suficient pentru a putea fi reprezentat statistic, iar pentru aceasta sînt necesare atlasele lingvistice. Aceste izoglose (grupate din diferite hărți ale atlasului într-una singură) pot fi reduse la un număr limitat de însușiri, revelatoare pentru caracterizarea tipologică a teritoriului lingvistic. Aceste însușiri sînt: 1) densitatea diferențierii, 2) gradul de concentrare al izoglozelor, 3) distribuția izoglozelor după direcție, 4) mărimea ariei diferitelor însușiri, 5) forma izoglozelor (respectiv a ariilor) și 6) raportul reciproc dintre izoglose (respectiv arii). În continuarea articolului, P. Ivić se oprește pe larg asupra fiecăreia dintre aceste însușiri, analizînd mijloacele practice de stabilire și importanța cunoașterii lor.

Printre articolele consacrate dialectologiei putem cita și articolul lui J. Vuković, *O jugoslovenskom radu na dijalektološkim atlasima* [Despre munca cercetătorilor iugoslavi la alcătuirea atlaselor dialectale, XI—XII, p. 213—223] prezentat ca referat la cel de al III-lea Congres al Uniunii societăților slavistilor iugoslavi de la Ljubljana (18. IX. 1961).

O a doua grupă de articole publicate în ultimele două numere ale revistei «Македонски јазик» se referă la unele probleme ale limbii literare macedonene. Blagoja Korubin, în articolul *По повод некои појави во речникот на современите македонски писатели* [În legătură cu unele fenomene în vocabularul scriitorilor macedoneni contemporani, X, p. 3—12], atrage atenția asupra întrebării de către unii scriitori contemporani a unor calcuri sau împrumuturi, dialectisme și formații proprii, care adesea nu sînt în spiritul limbii macedonene și nu sînt cerute de necesitățile ei (vezi *кооднос* format după *Korelacija*, deși în limbă există *сооднос*; *снага* cu sensul «putere», deși macedoneanul *снага* înseamnă «corp»; dial. *носе*, în locul lit. *нозе* etc.). Articolul *За некои зборови со префиксот cy- во нашиот јазик* [Despre unele cuvinte cu prefixul *cy-* în limba noastră, X, p. 51—56] al Radei Ugrinova-Sokolovska este consacrat analizei semantice și dezvoltării istorice a unui număr restrîns de cuvinte (verbe, substantive, adjective) care prezintă prefixul *cy* («сж, cy, съ»). Aceeași autoare semnează și articolul *Две стилски особености во нашиот говорен јазик* [Două particularități stilistice în limba noastră vorbită, XI—XII, p. 105—112], în care analizează valoarea stilistică a construcțiilor de tipul: *тој човекот* (substantiv articulat precedat de pronume demonstrativ) și *cu описува работата* (unde complementul articulat *работата*, nu este reduplicat prin pronume personal la cazul respectiv).

O problemă lexico-semantică tratează V. Plić, în articolul *Временско-семантичките ориентации на композитумите «летоска», «есеноска», «зимоска», «пролетоска» и «денеска», «нојеска»* [Orientările temporalo-semantice ale formațiilor..., XI—XII, p. 183—202.] iar V. Pianko se ocupă de rolul fonologic al cantității în limba macedoneană, în articolul *Квантитетот као фонолошки фактор во македонскиот јазик*, XI—XII, p. 203—212.

Accentologia este reprezentată în aceste volume și prin cele două articole ale Zuzanei Topolińska, *Od polsko-makedonskite akcentni paraleli* [Paralele accentologice polono-macedonene, X, p. 13—18] și *За словенскиот слободен и неподвижен акцент* [Despre accetul slav liber și imobil, XI—XII, p. 73—82]. În prima lucrare autoarea se oprește mai pe larg asupra grupurilor de cuvinte aflate sub un singur accent (акцентски целисти), ca urmare a tendinței accentului de a se stabili pe silaba a treia (de la sfîrșitul cuvîntului) în limba macedoneană și pe a doua în vechea polonă (sec. XVIII) și în unele dialecte poloneze de azi, subliniind faptul că fenomenul reprezintă un element de progres, în timp ce de a doua studiază evoluția accentului macedonean (care este legat de sfîrșitul cuvîntului) în strînsă legătură cu cel din cașubă (legat de începutul cuvîntului).

Important pentru limba romînă este studiul lui Z. Golab, *Генетички врски меѓу Карпатската и балканската сточарска терминологија и улогата на словенскиот елемент во ова подрачје* [Legăturile genetice între terminologia păstorească balcanică și carpatică și rolul elementului slav în această regiune, X, p. 19—50]. În lucrarea sa, autorul se sprijină pe bogata bibliografie pe această temă apărută pînă în prezent, un loc deosebit ocupîndu-l cunoscuta lucrare a lui Dimitrie Crinjală: *Rumunské elivy o Karpatech*, Praga, 1938. Dar față de această lucrare Golab este critic, arătînd că autorul ei, în ciuda erudiției sale evidente, nu acceptă, a priori vechea concepție a lui Miklosich în legătură cu numeroasele influențe valahe în vocabularul păstoresc și, de aceea, «în cartea sa, fiecare termen este examinat în parte, (autorul) străduindu-se să înlăture sau măcar să diminueze etimologia romînească sau balcanică a cuvîntului dat. Exprîmîndu-și acordul cu părerea în general acceptată de specialiști că păstori vlahi au fost cei care au răspîndit în Carpați atît terminologia păstorească romanică cît și cea balcanică,